

Élő Víz

2020. április 5.
Virágvasárnap

Örömteli hangulat

Egy héttel húsvét előtt, virágvasárnap Jézus jeruzsálemi bevonulására emlékezünk, s ezzel az ünneppel belépünk a nagyhétbe.

A szentmise kezdetén a virágvasárnapi körmenet részeként olvassuk fel a bevonulásról szóló evangéliumi részt, a szentmisében pedig, az evangélium helyén Jézus szenvedésének története, a passió hangzik el. Ez a nap és az előtünk álló hét kettősséget mutat, az események és az emberi magatartás kettősségét. Egyrészt látjuk a boldog éljenzést, az emberek örömet, akik a városba érkező Jézust királyként köszöntik. Másrészt látni fogjuk a gyűlölettől és a haragtól ökölbe szorult kezeket, a

hangos ordítást, a követelést, hogy Pilátus feszíttesse őt keresztre. Előbb nagy dicsőségben részesül Jézus, majd pedig megaláztatást kell elszenvednie. Most az emberek leveszik ruháikat, hogy az úton Jézus elé terítsék, később megszagatják ruháikat annak jeleként, hogy nem akarják tovább hallgatni Jézust, mert szavait istenkáromlásnak tartják. Most minket is magával ragad az örömteli hangulat, pár nap múlva pedig vagy elmenekülünk az apostolokkal együtt vagy értetlenül állunk a kereszttel alatta Jézus halála láttán.

Bár az eseményeket látszólag az emberi szándékok, a rosszindulat, a harag, a gyűlölet irányítják, mi mégis mindezek mögött észrevesszük az Atya akaratát, aki Fiától az önfeláldozást kérte.

Indulnom kell a kereszttúton

Uram, Jézus Krisztus! Te nem dicsőséges királyként vonultál be Jeruzsálembe, pedig sokan ezt várták tőled, hanem békét hozó szolgaként, Isten szolgájaként. Tudtad, hogy a megkezdett úton nem fordulhatsz vissza, mert akkor nem teljesítenéd a mennyei Atya akaratát.

Tudtad, hogy nemsokára visszafelé kell jönnöd ugyanezen az úton. Pár nap múlva a kereszttel hordozva mentél a másik irányba, ki a városból, a Golgota hegyére. Uram, nekem is indulnom kell nyomodban a kereszttúton.

Az út a mi ajándékunk

Érdemes odafigyelnünk arra, hogy milyen lelkülettel fogadja Jézus mindazt, ami körülötte és vele történik. Az ő küldetése, az ő útja hamarosan véget ér. Az út, amely a pusztaságból indult, ahol megkísértette őt a sátán hatalmat és dicsőséget felajánlva neki. A kísértés most is jelentkezik az emberek részéről, akik királyt látnak benne.

Ezt a gondolatot azonban Jézus egészen egyszerűen hártja el magától: számárháton érkezik Jeruzsálembe. Egy valódi királytól, egy uralkodótól mást várnának az emberek, de a mi Urunk nem az ő elvárásainak akar megfelelni, hanem a mennyei Atyának engedelmeskedik. Mindig azt az utat járta, amit az Atya jelölt ki számára. A pusztától a Golgotáig. És ez az út egyáltalán nem mentes a kísértésektől. Ezt látjuk a bevonuláskor és ezt fogjuk látni az utolsó vacsora után is, amikor az Olajfák hegyén virraszt az Úr. Minden kísértésre ugyanaz a válasz: Jézus teljes bizalommal az Atyára hagyatkozik, rá bízta életét. Elutasítja ennek a világnak a dicsőségét, újra és újra a szelídség útját választja, mindvégig, a kereszttig az engedelmisség és az alázat az útítársa.

A nagyhét egy útra hív minket, amely virágvasárnaptól húsvétig vezet, közben leülünk egy kis időre az utolsó vacsora termében, majd virrasztani és imádkozni megyünk az Olajfák hegyére. Utána elkísérjük az Urat a kereszttúton a Golgotára, majd pedig harmadnap a sírhoz indulunk. Azzal a szándékkal induljunk el nagyheti utunkon, hogy ez legyen a mi ajándékunk az Úrnak.

Virágvasárnap

Iz 50,4-7
Fíl 2,6-11
Mt 26,14-27,66

Nagyhétfő

Iz 42,1-7
Jn 12,1-11

Nagykedd

Iz 49,1-6
Jn 13,21-33.36-38

Nagyszerda

Iz 50,4-9a
Mt 26,14-25

Nagyesütörtök

Kiv 12,1-8.11-14
1Kor 11,23-26
Jn 13,1-15

Nagypéntek

Iz 52,13-53,12
Zsid 4,14-16; 5,7-9
Jn 18,1-19,42

Nagyszombat

Ter 1,1-2,2
Kiv 14,15-15,1
Róm 6,3-11
Mt 28,1-10

Húsvétvasárnap

ApCsel 10,34a.37-43
Kol 3,1-4
Jn 20,1-9